

Schaduwland

Het schoolleven heeft zijn tred weer gevonden. De herfst is schitterend dit jaar. De schaduwen worden langer van gestalte en het licht wordt okerder van kleur. Als ik ooit met pensioen ben zou ik zo graag eens in september in een huisje in het bos zitten om echt van de herfst te genieten. Maar zolang ik les geef op mijn goede oude Driestarschool zie en ruik ik de herfst vooral via de ramen van mijn lokaal. Deze eerste periode is de drukste van het jaar, met veel nieuwe klassen en veel slotlessen aan de laatstejaars studenten.

Nieuwe klassen zijn altijd spannend. Ook na 27 jaar onderwijservaring slaap ik er niet van. Hoe zal het gaan, hoe zullen ze zijn? Ik ga in alle vroegte mijn lokaal binnen om de dag te beginnen. Het ruikt heerlijk naar de herfst maar ik denk vooral aan de nieuwe klassen die deze dag zullen komen. Een studente komt al vroeg binnen. 'Mag ik alvast de spullen klaarzetten voor de dagopening die ik houd?' Ze houdt een wondermooie dagopening aan de hand van een fragment van Cantate 77 van J.S. Bach, waarvan de tekst gaat over vertrouwen en overgave. Voor ik het weet word ik over mijn eigen barrière van opzien tegen de dingen getrokken. Waar maak ik me dan toch druk om? En zo zijn we weer begonnen en het was goed en fijn.

De laatstejaars studenten volgen de slotmodule van onze lessen rond persoonlijke vorming. Die module heet *Shadowlands*. Vier jaar lang zijn we door de eeuwen gewandeld, van de schepping tot aan onze eigen tijd en hebben we gekeken in de spiegel van deze tijden om zo onszelf ook te leren verstaan in het heden. We zijn aangekomen bij onze eigen tijd, de twintigste en ééentwintigste eeuw. We kijken ook terug op alle eeuwen die achter ons liggen. Heel de geschiedenis is, sinds het paradijs werd toegesloten, een schaduwland. Onze eigen tijd het allermeest en allerdiepst: in geen eeuw zijn er meer mensen door oorlogsgruwelen omgekomen. Wat een onvoorstelbaar leed is er geleden in de Eerste Wereldoorlog en door de direct daarop volgende Spaanse griep. En dan de diepte der diepten tot nu toe: de Tweede Wereldoorlog waarin het kwaad in zijn pure duisternis om zich heen sloeg om Israël en de Kerk te vernietigen. Al deze schaduwen uit het verleden vermengen zich met de donkerte van het heden: de nameloze massa's die op drift zijn ten gevolge van de totale duisternis in Syrië en andere landen. Wat een lijden, wat een verdriet. Als je niet uitkijkt zou je er in meegesleurd worden. Maar ik wil niet dat dat met de studenten gebeurt.

We richten ons daarom in deze slotlessen tenslotte op C.S. Lewis. Hij is een kind van deze eeuw. Hij is door alles heen gegaan. Hij heeft aanvankelijk het geloof verloren doordat hij God niet kon rijmen met alle gruwelen die er gebeuren. Hij lag zelf in de loopgraven van de Eerste Wereldoorlog. Maar God heeft Hem met onweerstaanbare genade naar Zich toegeroken en sindsdien mocht hij velen tot zegen zijn. Intens heeft hij deze wereld ervaren als een schaduwland, in het bijzonder toen zijn eigen vrouw door het zware lijden ten gevolge van botkanker heen moest gaan. Het woord 'schaduwland' is een woord van Lewis. Hij gebruikt het aan het eind van zijn zevendelige *Narniakroniek*. Hij spreekt daar op de slotbladzijde over de 'schaduwlanden' maar blijft daar niet bij staan. De schaduwlanden gaan eindigen en het wordt voorjaar. Hoe nauw sluiten deze woorden aan bij de woorden van de dichter van het Hooglied, die zegt dat 'de schaduwen zullen vlieden' en 'de winter is voorbijgegaan' (Hooglied 2).

Voor ik het weet zijn dan deze acht weken weer om en komt de laatste les waarin we eindigen met het christelijke perspectief van de toekomst. Ik spreek nog een paar slotwoorden en geef ze een gedicht mee waarna ik me posteer bij de deur om allen de hand te drukken. Dit alles roept een oktoberlijke *tristesse* in mij wakker. Ik ga ze missen. Ze gaan straks het leven verder in en hoe zal hun weg zijn? Ik hoop dat die weg een weg mag zijn in het licht Gods dat over hun schaduwlanden schijnt. Want wat is er ook onder hen soms al op jonge leeftijd groot lijden en veel verdriet, maar ook

stil makende overgave. Nu is het herfst en het zal nog winter worden. Maar Gods licht schijnt tot achter de horizon van de tijd: het voorjaar tegemoet.

Dr. Ewald Mackay